

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΝΕΜΡΩΑ

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Το κυνήγι σήμερα και πρό δεκα αιώνων.— Οι βασιλείς της Γαλλίας και το κυνήγι.— Ο Μ. Ναπολέων... ά ζαρκής κυνηγός ! Η μεγάλη μάχη του Βαγκράμ.— Τετρακόσιες χιλιάδες στρατεύ, Ιππικό και πυρεβολικό, έναντιον τών...λαϊών ! Ανέκδοτα και παθήματα κακίτων κυνηγών.— Πώς έφρονεύθη ένας... γαϊδαρός.— Το μάτι του Μασσένα.— Πώς του το έβγαλε ο Μ. Ναπολέων και πως τον άποζημίωσε.

Το φθινόπωρο ξαναγύρισε και μαζί μ' αυτό ήρθε και ή άσπιζον του κυνηγιού. Έξετάζοντας κανείς το κυνήγι, χωρίς την έρασιτεχνική του άποψη, βλέπει πως αυτό άποτελεί μιά από τις άνάγκες της φύσεως. Οι άνθρωποι έκνηγούσαν και θά κυνηγούν πάντοτε. Με τη διαφορά ότι άλλοτε έχρησιμοποιοσαν για το κυνήγι βέλη, ενώ σήμερα χρησιμοποιούμε σάκγια και μπαρουτι και περίφημα όπλα και στο μέλλον ποιός ξέρει τί.

Όλοι οι βασιλείς της Εύρώπης τών περασμένων χρόνων και προπάντων οι βασιλείς της Γαλλίας ήσαν περίφημοι κυνηγοί. Ο Λουδοβίκος XIII ήταν άμίλιτα τρομερός σκοπευτής. Ο Λουδοβίκος XIV σέ ήλικία δεκαοχτώ χρόνων πήγαινε κατάμονος στο κυνήγι, άκολουθούμενος από τόν σκύλλο του και με τό όπλο του έπ' όμου, σαν ένας άλλος άυγένης. Άργότερα, όταν έγινε βασιλεύς, κυνηγούσε τις πέντε μέρες της εβδομάδος με όποιόδηποτε καιρό. Ο μέγας αυτός βασιλεύς έφρόντιζε ιδιαίτερας για τούς κυνηγετικούς σκύλλους του, που τούς έτάιζε με την τροφή, από την όποία έτρωγε κι' ο ίδιος.

Την εποχή εκείνη το κυνήγι στα περίχωρα του Παρισιού ήταν πλουσιώτατο, ενώ σήμερα εινε πολύ σπάνιο. Ποιός θά πιστευε ότι στις 11 Αύγουστου 1795 ο δούξ ντε Μπερύ έσκότωσε στο Λιβρύ 294 πουλιά !

Σ' ένα κυνήγι πάλιν που έγινε στη Μυέτ, σκότωσε όλη ή αύλη, 3000 πουλιά, εκ τών όποιων τά 400 τά σκότωσε ο ίδιος ο βασιλεύς.

Μοναδική όμως μέσ' στα κυνηγετικά χρονικά εινε ή έπιτυχία ενός κυνηγιού που έγινε στις 6 Ιουλίου 1809, ήμερα της μάχης του Βαγκράμ. Έπί δύο ήμέρες, οι δύο μεγαλύτερες στρατιές του κόσμου (ή Γαλλική από τη μιά μ' ή Αυστριακή με τη Ρωσική ένομέτες από την άλλη) πολιορκούσαν όλους... τούς λαγούς της πεδιάδος της Αυστρίας. Κυνηγημένα από διακόσιες χιλιάδες ρωσοαυστριακούς τά δειλά ζωα, ορρίζηκαν μέσα στα πόδια άλλων διακοσίων χιλιάδων έχθρών, των Γάλλων ! Για τά τούς άποκόφη την ύποχώρηση από τά πλάγια, ο Ναπολέων διέταξε το περίφημο ιππικό του στρατάρχου Μυράτ να τούς έπιτεθεί, ενώ το πυροβολικό του Σουλτ, ορίζοντας διαρκώς κι' αντίχωντας στ' αυτιά τους, τούς ελεγχόταν. Τούς έσκότωσαν κατά χιλιάδες με τό σκαθί. Έκείνο το βράδι, και ή δυο στρατιές, νικητές και νικημένοι, αυτοκράτορες, στρατάρχαι, άξιωματικοί και στρατιώται έφυγαν λαγό.

Ο Ναπολέων έθωροείτο μέτριος κυνηγός, ενώ ο κατόπιν βασιλεύς της Γαλλίας, Κάρολος X, συνεχίζοντα την παράδοση, κυνηγούσε συχνότατα στο Ραμπουγιέ και ήταν έξοχος σκοπευτής. Στο Ραμπουγιέ έγιναν το 1867 τά περίφημα κυνήγια προς τιμήν του αυτοκράτορος της Αυστρίας και του βασιλέως της Πρωσίας, κατά τά όποια έσκότωναν καθημερινώς 2500 με 3000 κομμάτια. Έκει ακόμα και σήμερα κυνηγούν οι πρόεργοί της Γαλλικής Δημοκρατίας και προσκαλούν τούς επίσημους ξένους των καθώς και τούς ξένους ήγεμόνας.

Περίεργα εινε τ' ανέκδοτα τών ανθρώπων εκείνων για τούς όποιους το κυνήγι ειν' ένα πάθος.

Ο μαρκήσιος της Μπουργόνι περπατούσε εβδομάδες μέσα στο χιόνι χάριν του κυνηγιού !

Πλάι στους μανιώδεις και τυχερούς κυνηγούς θά έπρεπε να τοποθετήσουμε και μερικους συναδέλφους των, οι όποιοι δεν μάς διασκοδάζουν με τις εκκενρικόητές τους και τις μεγάλες έπιτυχίες τους, αλλά με την καταπληκτική άτυχία τους. Γιατί υπάρχει πράγματι κάτι το κομικό, κάτι το διασκοδαστικό μέσα στη μοίρα τών κυνηγών, που έχουν καταδικασθεί να γυρίζουν διαρκώς άπρακτοι.

Έδώ θά αναφέρουμε ένα ανέκδοτο ενός διασημου κυνηγιού, του κ. Ντεζ' Ασαό, ο όποιος, ώστόσο, δεν εινε πάντοτε άτυχής στις κυνηγετικές του έπιχειρήσεις. Αυτός ο ευγενής εινε άδελφός του έπισκόπου τού Άβινιόν, ενός εκ τών ευφρεστέρων ανθρώπων του XVIII αιώων. Μιά μέρα, καθώς ο κ. Ντεζ' Ασαό, κυνηγούσε είνε σ' ένα φράχτη εκεί κοντά να ξεχάσει τά ψηλά χόρτα ένα μαύρο πράγμα που σάλευσε σιγά σιγά. Καθώς πλησίασε, το μαύρο πράγμα έπαψε να κινείται. «Θάνα καμμιά τσιχλα, σκέφθηκε, ο κυνηγός και πλησίασε με προσοχή. Μά το δυστύχημα εινε πως εινε μύωψ ! Κρατάει την άναπνοή του, οίχεται, τρέχει να πίσση το θηραμά του και αντί της τσιχλας, βρήκε ένα... γαϊδαρό ! Έκεινο που σάλευσε πάνω άπ' τά χόρτα εινε τ' αυτιά του. Ο άδελφός αυτός κυνηγός άποκρίμως τόν ιδιοκτήτη του γαϊδαρόν, έθαψαν τό θύμα, αλλά δυστυχώς δέ θάφτηκε μαζί του και τό κομικό πάθημα του κυνηγού. Τό Άβινιόν δεν εινε μεγάλο. Τό ίδιο βράδι δά' ή πόλη έξερσε αυτή την ιστορία. Την άλλη μέρα ο κυνηγός πήγε στον άδελφό του τόν έπίσκοπο και ξαφνιάστηκε πολύ όταν

τόν είνε περιστοιχισμένο από ένα σωρό ράφτες, οι όποίες έκοβαν κ' έραβαν. «Για κανένα φιλανθρωπικό έργο θά πρόκειται χωρίς άλλο», εινε. Τότε ο άδελφός του άπάντισε : «Όχι, άδελφέ μου, δουλεύουμε για σένα. Ειναι άλήθεια ότι καταπιστήκαμε πολλοί σ' αυτή τη δουλειά, μά τά θηραμάτα που κυνηγές εινε τόσο μεγάλη ώστε εινε αδύνατο να τά χωρέσει ο σάκος που έχεις τώρα. Γι' αυτό θέλουμε να σου φτιάξουμε ένα σάκκο άνάλογο με τό κυνήγια σου».

Η περίπτωση του ίππότη Ρ..., που ελεγε γίνει όνομαστός μέσ' στην πόλη του Αίξ για τις συνεχείς κυνηγετικές του άτυχίες, δεν εινε όλιγότατο διασκοδαστική. Μιά μέρα που πήγαινε στο κυνήγι συνάντησε μερικους φίλους του που έπαιζον τένις. Έκείνοι άρξισαν τότε να τόν κοροϊδίσουν. «Ενας άμίλιτα του εινε : «Αν μου φέρεις έστω και ένα λαγό, σου υπόσχομαι να τόν φάω όμο, χωρίς να τόν γδάρω. — Γέλαιτε, κύριοι, γέλαιτε, τούς άπάντησε ο φτωχός Ιππότης, θά γελήση καλύτερα όποιος γελήση τελευταίος. Και άπομακρύνθηκε. Σε μιά ώρα ξαναφάνηκε κουνώντας θριαμβευτικά με τό χειρι του ένα λαγό που τόν πέταξε από μακριά στη μέση του τερραίν του τένις. «Ε σεις, κύριοι, που ξέρετε να κοροϊδύετε, τούς φώναξε, ποιός θά τόν φά όμο ;»

Οι παίχται έτοιμαζόντουσαν να του ζητήσουν συγγνώμη. Άξαφνα όμως... ο λαγός έμψυχώνεται και συνεχόμενος φεύγει σαν άστραπή. Ο κυνηγός μένει κόκκαλο. Ο λαγός εινε ζαλισμένος μόνο από τά σάκγια του και καθώς τόν πέταξε ο κυνηγός καταγής πανηγυρίζοντας τη νίκη του, αυτός συνήλθε.

Ενας νεαρός κυνηγός πάλι, που σ' όλη του τη ζωή δέ μπόρεσε να σκοτώσει ούτε μισό λαγό. Βαρύνόμενος πιά να εινε τό άντικείμενο της κοροϊδίας τών φίλων του, τούς παρούσιους ένα καλό πρωί, ένα λαγό, που, καθώς τούς εινε, τόν ελεγε σκοτώσει ο ίδιος. Μά καθώς τόν κοίταξαν είδαν ότι τό μάτι του εινε καμμένα βαθιά στις κόχες τους και τό δέρμα της μοιλίας του μελανιασμένο. «Φίλε μου, τού εινε τότε κάποιος, έκείνος που στον πούλησε σε έκλεψε. Σου πούλησε ένα ζωο ψόφιο όχτώ ήμερών. Όλοι οι μάγειροι έφρονε ότι ένας λαγός φρέσκος έχει τά μάτια του έξω και την κοιλιά του άσπρη».

Υστερ' από μερικες ήμέρες ο κυνηγός μας συναντάει ένα λαθροθήρα, ο όποιος του προτεινει να του πουλήση ένα λαγό. Τόν έρετάζει, βλέπει ότι τά μάτια του εινε καλά κ' ή κοιλιά του άσπρη τόν πληρώνει, τόν πέρνει και φεύγει. Γρήγορα γρήγορα τρέχει στους φίλους του. «Ε ! τούς λέει, δεν πιστεύω ναμια κι' αυτός όχτώ ήμερών ; Έκείνοι τόν κοιτούν και βλέπουν ότι δεν εινε κανένα ίχθος πληγή. Άπεναντίας ελεγε σημάδια γύρω από το λαιμό του πράγμα που φανέρωνε ότι ελεγε ψοφήσει κατόπιν στραγγαλισμού. Νέα γέλοια, νέες κοροϊδίες πάλι εις βάρος του άτυχού κυνηγού.

Αυτός δεν έξερσε πιά τί να κάνει όταν περνώοντας από ένα μαγαζί που πουλούσαν κυνήγια είδε ένα λαγό ζωντανό στο κλουβί του. «Νά ! σκέφτηκε, αν άγοράσω αυτόν εδώ δέ θά μου πη κανείς πως βρωμάει. Θά τόν δέσω μ' ένα σκοινι και θά τού οίξω. Έτσι δέ θά μου πούν ότι εινε στραγγαλισμένος».

Πράγματι, παίρνει το λαγό, τόν πηγαινει σ' ένα χωράφι, τόν δένει μ' ένα σκοινι σ' ένα δέντρο και τού οίχεται από κοντά... Μά για κακή του τύχη τά σάκγια αντί να βροούν το λαγό έκοψαν τό σκοινι με τό όποιο εινε δεμένος κ' έτσι ο λαγός τό έβυλε στα πόδια τρομαγμένος κι' ακόμα φεύγει.

Όλα αυτά προκαλούν τά γέλια μας. Μά πόσες παρόμοιες άδεξιότητες δεν έχουν την τραγική τους όψη ! Πόσοι θάνατοι δέ συμβαίνουν έτσι ! Κάθε χρόνο δεν εινε λίγα τ' ανθρώπινα σώματα του κυνη-

Ο Λουδοβίκος 14ος παιδί στο κυνήγι.

